

Biciklitúra 2016

Egy borús hétfő reggel gyülekezett kis csapatunk 22 tagja, immáron az osztály 5. közös biciklitúrájára. Győrben szeretett osztályfőnökünktől útmutatást kaptunk a biciklizéshez, majd elindultunk nem túl hosszú, 40 km-es első távunkra. Az erős szembeszélben való rövid tekerést és az első defektet követően megérkeztünk Mosonmagyaróvárra, ahol a helyi Piar tesitermében kaptunk szállást. A városnézés helyetti kószálás után egy tónál lyukadtunk ki, ahol idegállapotba kerülő osztálytársunk először a vízbe juttatta a focilabdánk, majd birtokháborítást követett el, valamint bemutatta a helyieknek, hogy hogyan viselkedik egy szatír. Ez, és a labdáért induló felmentősereg a helyi vagány csajoknak nagyon felkeltette az érdeklődését, akik féktelen cigánykerekezéssel próbálták felhívni magukra a figyelmet. Próbálkozásukért az egyik erőember pólóját is megkapták, amit - valószínűleg a hőségnek köszönhetően - nedvesebben szolgáltattak vissza. A helyi portás szerint „az udvarban az ablakok betörhetetlenek”, de ezt egy bizonyos H.L. gyönyörű kiflivel cáfolta. Ezt gyors és tápanyagokban szegény vacsora követte, majd legnagyobb megrökönyödésünkre értelmetlen programok hiányában megnézhattuk az angol - szlovák rangadót. Sajnos a hideget és söreink elfogyását még a rendkívül gyenge meccs is tetézte.

Másnap a szokásos hajnali kelést és a szegényes reggelinket követően már 10-kor sikerült elindulnunk, de akkor is csak azért, hogy a legnagyobb melegben kerüljük meg a Fertő tavat a 2:0-ra elvert sógoraink földjén. A kegyetlen iramnak köszönhetően Urbán Gergő tengelytörést szenvedett és gyalog kényszerült folytatni útját, amíg kísérőnk, Bottka Benedek - Tomcsányi Márton befolyásának hiányában - faluról falura járva végre megszereltette azt. Mindeközben a csapat többi tagja az útközben megpenészedett kenyérből álló ebédét fogyasztotta el a fizetős strand és a derékig érő „Kapu oldalsó szárnyakkal” mellett, amely nem sok eséllyel állt volna ellen egy nagyobb áradatnak. Kisebb tekergés után a csapat önkényesen több részre oszlott és különböző sebességgel és lelkesedéssel tette meg maradék utat a határátkelőig. Itt egymást bevárva konstatáltuk a nutellák rejtélyes eltűnését, de mindenre fény derült, amikor a tengelytöréses csapat barna bajszú kísérőnkkel az élen beért minket. Innen dimbes-dombos, kissé kátyús, de magyar úton keresztül jutottunk el Sopronba, ahol csatlakozott hozzánk Szentiványi Andris, illetve Lehel és Gergő rövidesen távoztak.

Másnapi úticélunk Fraknó vára volt, ami a helyiek szerint autóval is csak nehezen megközelíthető, de ez természetesen a túraszervezőt nem annyira zavarta. Egy defektnek, pontosabban egy tenyérnyi fémdarabnak köszönhetően Trónok harcában való elmélyüléssel készülhattünk fel a végső megpróbáltatásra, amit mindenki sikeresen teljesített. Miután felértünk, szeretett ofőnk majdnem lincselésnek lehetett részese. Szerette volna megnézni a várat, mielőtt visszaindulunk a történelmi jelentőségű Magyarország-Portugália összecsapást megnézni. Legnagyobb szerencséjére sikerült végül megegyeznie az életét fenyegető Piar Ultrassal. Az országban akkora volt a fociláz, hogy még a női idegenvezetőnk is rövidebbre fogta mondandóját, hogy hazaérhessen a meccs kezdetére. Hazafelé a csapat első fele bravúros sprintjének és a lejtőknek köszönhetően már fél órával a meccs előtt a kivetítő előtt szurkolt. Gólzáporos győzelmünk után a csoportelsők nyugalomával mentünk vacsorázni, ahol a társaság felköszöntötte osztályfőnökünket születésnapja alkalmából és örömet borral tüzelték. Kellott is, mivel a városnézés meghiúsult a forradalmi Sopronban, a körutat ellepő futballázban égő szurkolók hatására. Rövid töprengés után már az egész osztály az „Érik a szőlőre” tombolt, vagy olykor-olykor vigyázzba vágva magukat a himnuszt énekelte. Végül az ünnepelt vetett véget a dínom-dánomnak, mert következő nap nehéz út várt ránk.

Térképészeink remekül felmérték a terepet, így a 60-as könnyed biciklizés 85 km-es hegyi teljesítménytúrává vált. Miután a 40km-re fekvő Kőszeget 51 km után elértük, csak akkor kezdődött az igazi szívás. A rohonci tó sajnos csak felfelé vezető úton közelíthető meg, bár megérte, hiszen a jéghideg víz egy csapásra feledtette velünk a napközbeni kibírhatatlan forróságot. Az egyetlen szépséghibája a dolognak csupán annyi volt, hogy mire odaértünk, a Nap már lement, de még az ofő is megfürdött. Miután visszaértünk Kőszegre, egy bőséges vacsora várt ránk, ahol meglepően sokszor fogyott el a víz, de a rendkívül csinos pincérnő készségesen hajlongott az üres kancsókért. A Kőszegről szóló, színvonalasabbnál színvonalasabb kiselőadások után még elmentünk fagyizni, majd egy esti ima után, mely a finom vacsoráról tanúskodott, nyugovóra tértünk.

Másnap már csak Szombathelyre kellett „legurulni”, a kezdeti emelkedők után végre következhetett egy egyenes szakasz, ahol rendes tempóban, szokásunkkal ellentétben defektek nélkül tudtunk haladni. Az állomáson meglepetés várt ránk 6 óriási pizza formájában, ezeket elfogyasztottuk, majd vonatra szálltunk. Az úton hazafele nem tekertünk elég keményen, ezért elment az áram, de a MÁV rekordidő, körülbelül 1 óra alatt megoldotta a problémát és vonatunk másfél órás késéssel ugyan, de begördült a Déli pályaudvarra.

Martinovich Kristóf, Svastits Áron